

Arrest

nr. 272 234 van 3 mei 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. JOILLET
August Hermansplein 1 bus 1
2560 NIJLEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 november 2021 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. JATSENKO, die loco advocaat N. JOILLET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 1 juli 2009, als minderjarige, een aanvraag in voor de afgifte van een visum lang verblijf (type D), om zijn vader met de Belgische nationaliteit te vervoegen in België. Het gevraagde visum wordt op 2 oktober 2009 toegekend, waarna verzoeker op 8 juli 2010 in België in het bezit wordt gesteld van de elektronische F-kaart.

1.2. Op 16 november 2021 beslist de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Mijnheer

naam : [K.]
voornaam : [M.]
geboortedatum : [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit : Mauritanië

Krachtens artikel 44bis§2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf om de volgende redenen:

Uw vader ([K.I.Y.], geboren in [...] in Mauritanië) zou volgens de verklaringen die hij voor de asielinstanties aflegde, op 05.08.1998 in België aangekomen zijn. Uw vader werd uiteindelijk op 18.12.2001 geregulariseerd en sinds 15.12.2005 heeft hij de Belgische nationaliteit.

Op 01.07.2009, toen u 15 jaar oud was, werd voor u een visumaanvraag in het kader van een gezinshereniging met uw vader ingediend op de Belgische Ambassade te Dakar (Senegal). De visumaanvraag werd goedgekeurd en u werd in het bezit gesteld van een D-visum geldig van 14.12.2009 tot 14.03.2010.

Op 01.02.2010 kwam u aan in België. Op 11.03.2010 meldde u zich aan bij de stad Antwerpen en na een positieve woonstcontrole werd u op 17.03.2010 ingeschreven in het vreemdelingenregister. Sinds 08.07.2010 bent u in het bezit van een F-kaart.

Op 23.01.2020 werd u aangehouden en op 24.01.2020 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen daar u zich schuldig had gemaakt aan gijzeling; diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; als mededader.

Vanaf 08.05.2020 onderging u de voorlopige hechtenis onder E.T. Op 10.11.2020 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar voor de ten laste gelegde feiten. Op 25.11.2020 stelde u hoger beroep in tegen deze veroordeling.

Op 07.07.2021 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld (op beroep tegen vonnis d.d. 10.11.2020) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan gijzeling; aan poging tot afpersing, namelijk een geldsom van 60.000 euro, met de omstandigheden dat om het misdrijf te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, gebruik werd gemaakt van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig, dat het misdrijf gepleegd werd bij nacht, dat het misdrijf gepleegd werd door twee of meer personen, dat wapens of op wapens gelijkende voorwerpen werden gebruikt of getoond, of dat u heeft doen geloven dat u gewapend was; aan wederrechtelijke en willekeurige gevangenhouding met de omstandigheid dat de gevangene gehouden persoon met de dood bedreigd geweest is en aan verboden wapenbezit, namelijk een vouwmes (feiten gepleegd in de nacht van 22.01.2020 op 23.01.2020).

Sinds 26.07.2021 bent u weer opgesloten in de gevangenis en staat u niet meer onder E.T. doordat de veroordeling d.d. 07.07.2021 definitief geworden was.

+++

U zit momenteel een gevangenisstraf van 6 jaar uit wegens bijzonder ernstige feiten en bereikt strafeinde op 21.01.2026. Uit de omstandigheden die tot deze strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, blijkt het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

K. A. had geld toevertrouwd aan I. opdat deze dit geld voor I. zou investeren. In plaats van het toevertrouwde geld te investeren, vergokte I. dit geld echter. Toen K.A. zijn geld maar niet terugkreeg en steeds wanhopiger werd, vroeg hij de hulp van enkele vrienden om I. te 'intimideren' en bang te maken in een poging zijn geld alsnog terug te krijgen.

Op 22.01.2020 werd I. door K. A. onder valse voorwendselen gelokt. Toen I. even alleen in de wagen van K.A. achterbleef, stopte er plots een bestelwagen en vier mannen (waaronder u), volledig in het zwart gekleed, sleurden I. in de bestelwagen; I. kreeg een bivakmuts over zijn hoofd, werd geboeid aan zijn handen en werd bedreigd met een vuurwapen. Na een lange rit werd hij in een woning vastge-

houden waar hij meermaals geslagen en bedreigd werd. Nadien is I. terug in een wagen geduwd en kreeg hij opnieuw een bivakmuts aan. Ze zijn naar een andere woning gereden waar hij een zeer kort moment zijn vriendin heeft gezien. De vriendin van I., H., werd op 23.01.2020 gegijzeld. Ze werd in haar woning gevangen genomen en vervolgens ontvoerd naar een andere woning waar zij gevangen gehouden werd en bedreigd werd. Haar gijzeling had tot doel om haar partner I. te bedreigen zodat hij zover zou gebracht worden om 60.000 euro van de rekening van zijn werkgever te halen en over te maken op rekeningen die de ontvoerders hem gaven. I. werd verplicht zich te verfrissen, kreeg propere kleren en werd afgezet achter de hoek van zijn werk (waar hij werkt als boekhouder) met de opdracht 60.000 euro te stelen. Zo niet zouden de daders zijn vriendin inspuiten met heroïne en haar verkopen als prostituee. Toen I. op 23.01.2020 omstreeks 8u15 ernstig toegetakeld op zijn werk arriveerde, vertelde hij aan een collega wat er gebeurd was. Het is die collega die de politie contacteerde. Omstreeks 17u09 trof de Federale Politie de vriendin van I. aan in de woning waar ze vastgehouden werd. Ze lag er in de zetel onder een deken met een soort van muts over haar hoofd. Ze was in shock en weende onophoudelijk maar leek niet fysiek gekwetst.

I. herkende u als één van zijn gevangennemers en afpersers, namelijk de persoon die links achteraan in de wagen naast hem had plaatsgenomen en hem meerdere slagen had toegebracht in het aangezicht en op het lichaam. I. verklaarde ook dat u een mes op zijn keel had gezet. Volgens de verklaringen van I. was u diegene die hem het zwaarst mishandelde. Bij de fouille werd een mes op u gevonden en bij de huiszoeking in uw woning werd een zwarte bivakmuts gevonden, een pistool 'airgun' met gaspatronen, een donkerkleurig gaspistool en een kakikleurige jas met kap. Er werd bloed van I. op uw broek aangetroffen. In uw eigen verklaring tijdens het gerechtelijk onderzoek gaf u uiteindelijk toe te hebben meegewerkt aan de feiten. U gaf toe dat u erbij was toen I. van zijn vrijheid werd beroofd. U bekende dat u erbij zat in de wagen tijdens de rit naar Roeselare en dat u in de woning aanwezig was toen I. er werd vastgehouden. U erkende dat u samen met 2 kompanen in de loop van de nacht vanuit Roeselare met I. naar Antwerpen gereden bent alwaar de vriendin van I. vastgehouden werd. U was dus ook één van de mannen die de vriendin van I. bedreigden terwijl ze gevangen gehouden werd.

Uit het arrest van het Hof van Beroep d.d. 07.07.2021 blijkt: "De feiten zijn bijzonder ernstig. Oorspronkelijk medebeklaagde K. dacht een financieel dispuut met I. te moeten aanpakken door het slachtoffer met een bestelwagen te ontvoeren, knevelen, bedreigen en mishandelen. Vervolgens werd zijn partner, K. H., die zelfs niets wist van de schulden van I., in de rust van haar eigen woning ontvoerd en urenlang gevangengehouden in een woning, waar I. naartoe gebracht werd om geconfronteerd te worden met zijn gegijzelde partner en aldus af te dwingen dat hij naar zijn werkgever zou gaan om daar 60.000,00 euro van de rekeningen te halen ten bate van de beklaagden en hun acoliëten. De beklaagden [K.], F. en E. hebben meegewerkt aan deze feiten. Ze gedroegen zich zeer agressief naar de slachtoffers toe. Het gewelddadig optreden van de betrokkenen had traumatische gevolgen voor de slachtoffers. Dergelijke ernstige feiten zijn destabiliserend voor de maatschappelijke rust en veiligheid. Zij kunnen niet getolereerd worden in onze maatschappij." En: "De lastens beklaagde [K.] bewezen verklaarde feiten zijn bijzonder ernstig en gewelddadig. Beklaagde [K.] had geen enkel respect voor de fysieke integriteit van de slachtoffers I. en H.. Hij gebruikte veel geweld opzichts het slachtoffer I. en was drager van een verboden wapen dat hij gebruikte ten aanzien van het slachtoffer. Hij bevond zich bovendien, volgens zijn eigen verklaringen in het gerechtelijk onderzoek, onder invloed van drugs toen hij de feiten pleegde."

Dat u zich liet overhalen mee te werken aan ontvoering en gijzeling, getuigt van een zeer laakbare en uiterst gevaarlijke instelling. U bleek bovendien van alle ontvoerders de meest agressieve te zijn, u plaatste uw mes zelfs tegen de keel van I.. Ook tegen de dokter die u na de feiten onderzocht gedroeg u zich agressief. De situatie was voor beide slachtoffers ongetwijfeld uiterst beangstigend, bedreigend en traumatiserend, te meer daar het gebruik van geweld niet werd geschuwd. Er werden doodsb bedreigingen geuit en er werd bedreigd om de vriendin van I. die bovendien helemaal niks met diens schulden te maken had en er zelfs niet van op de hoogte was, verslaafd te maken aan heroïne en haar als heroïnehoer te verhandelen. Zij verkeerde in shock toen de politie haar bevrijdde en zeer waarschijnlijk zullen deze gebeurtenissen nog zeer lang een invloed op haar hebben. Na een gijzeling kan een heel scala aan psychische reacties ontstaan, u heeft hierbij totaal niet stilgestaan. U dacht blijkbaar enkel aan uw deel van die 60.000 euro. De vraag stelt zich hoe dit hele gebeuren afgelopen zou zijn indien I. zijn collega niet in vertrouwen genomen zou hebben en deze de politie niet gecontacteerd zou hebben. U heeft enkel en alleen voor uw eigen financiële gewin de slachtoffers in een buitengewoon beangstigende situatie gebracht en een grove inbreuk op hun persoonlijke levenssfeer gemaakt. U stond helemaal niet stil bij de emotionele- en psychische gevolgen voor de slachtoffers. U hield geen rekening met het veiligheidsgevoel dat door dergelijke feiten in het gedrang kwam, noch met het trauma

waarmee u de slachtoffers opzadelde. Dit soort feiten veroorzaken gevoelens van angst en onveiligheid binnen de samenleving

Uw gedragingen getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van de Belgische maatschappij, een verontrustend gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid, een gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid, en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Uit de feiten blijkt een asociaal, onbetrouwbaar en gewelddadig karakter. Uit uw handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren. De maatschappij heeft de plicht zich te beschermen tegen individuen met een gevaarlijke geestesgesteldheid zoals u. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.

+++

Op 12.08.2021 werd u in de gevangenis van Antwerpen door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en u de toegang tot het Belgisch grondgebied voor een bepaalde periode te onttrekken wegens ernstige feiten van openbare orde. U kreeg de mogelijkheid om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. In de vragenlijst die u samen met de terugkeerbegeleider invulde, verklaarde u dat uw moedertaal Peul is; dat u Frans, Arabisch, Nederlands en Engels kan lezen, schrijven, spreken en/of lezen; dat uw originele Mauritaanse identiteitskaart in de [...] ligt; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland; dat u voor u in de gevangenis belandde, woonachtig was in de [...]; dat u noch in België, noch in Mauritanië getrouwd bent en in geen van deze landen een duurzame relatie heeft; dat u noch in België, noch in Mauritanië minderjarige kinderen heeft; dat uw broer ([K.A.], geboren op [...], Mauritaanse nationaliteit) woonachtig is in de [...]; dat uw vader ([K.I.Y.], geboren op [...]), uw stiefmoeder, uw twee halfzussen en twee halfbroers allen de Belgische nationaliteit hebben en woonachtig zijn in Frankrijk, meer bepaald Parijs; dat uw moeder ([K.R.]) in Nouakchott (Mauritanië) woont; dat u in 2010 school volgde bij het IMS te Borgerhout; dat u van 2011 tot 2015 in het Stedelijk Leonardo Lyceum SPIA naar school ging; dat u van 2017 tot 2018 deeltijds onderwijs volgde bij Werkend Leren Antwerpen; dat u van 2015 tot 2017 verschillende interimopdrachten deed; dat u van 2018 tot 2019 werkte bij [D.L.] N.V.; dat u nooit in een ander land dan België gewerkt heeft; dat u nooit opgesloten en/of veroordeeld werd in een ander land dan België; dat u niet naar Mauritanië kan terugkeren omdat uw vader daar niet meer woont, omdat uw broer hier woont, omdat u hier uw hele leven opgebouwd heeft, omdat u hier vrienden en kennissen heeft, omdat enkel uw moeder in Mauritanië woont en u geen goede band met haar heeft.

Nadien werden nog volgende documenten voorgelegd: mail "[D.L.]" waaruit blijkt dat u mag proefdraaien bij hen zodra u toestemming heeft van het gerecht; Certificaat "Dakdekker leien en pannen" d.d. 11.06.2018; Deelcertificaat "Vorbereitung dakwerken" d.d. 20.03.2018; Deelcertificaat "Plaatsing pannen" d.d. 28.05.2018; Deelcertificaat "Dakgoten en hemelwaterafvoeren" d.d. 30.06.2018; Deelcertificaat "Plaatsing leien" d.d. 11.06.2018; kopie van het D-visum in uw paspoort; schrijven "Inburgering Antwerpen" d.d. 30.03.2010; "registratiefiche voltijds secundair onderwijs" d.d. 31.08.2010; "Certificat de scolarité destiné à la CNSS" d.d. 17.04.2010 afgegeven door de Mauritaanse autoriteiten; schrijven RVS "Beëindiging van een beroepsopleiding" (datumstempel ontbreekt); Inschrijvingsbewijs VDAB d.d. 29.08.2019; Competentierapport IBO; Loonstrookjes IBO contract (27-31 augustus, september, november); rapport schooljaar 2017-2018; huurcontract en addendum rekeningnummer; "Secundair onderwijs - oriënteringsattest A" d.d. 30.06.2012; eindbeslissing schooljaar 2012-2013: oriënteringsattest C d.d. 30.06.2013 en notulen delibererende klassenraad; overzicht afwezigheden schooljaar 2012-2013; rapport schooljaar 2012-2013; "Verklaring op erewoord over de anderstalige nieuwkomer" d.d. 31.03.2010; meerdere attesten van lesbewoning als regelmatige leerling, "Proces-Verbaal toelatingsklassenraad" d.d. 01.09.2011; afspraak voor het aanvragen van een identiteitskaart; schrijven ABW m.b.t. uw recht op een uitkering; factuur Ethias familiale verzekering d.d. 12.03.2020 en d.d. 11.03.2021; factuur Ethias brandverzekering d.d. 05.03.2020 en d.d. 10.03.2021; arbeidsovereenkomst voor studenten d.d. 02.09.2016; loonbriefjes interimjobs; "Overeenkomst voor een individuele beroepsopleiding" d.d. 24.08.2018; document "RVA - aanvraag werkloosheidscode voor IBO of instapstage (instapopleiding)".

+++

U verklaarde geen duurzame relatie of kinderen te hebben in België, noch elders.

Uw broer ([K.A.], geboren op [...] te Mauritanië, F-kaart geldig tot 22.02.2025) verblijft in België. Hij bezocht u reeds in de gevangenis en tot u in de gevangenis belandde, stonden jullie steeds officieel op hetzelfde adres ingeschreven. Ook het E.T. bracht u op hetzelfde adres deze broer door.

Er wordt opgemerkt dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen broers. Opdat een relatie tussen broers onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er, naast de afstammingsband, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Door het enkel stellen dat uw broer in België woont, toont u niet aan dat u wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het gegeven dat uw broer u bezoekt in de gevangenis, wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Uit de omstandigheid dat u over een (vaste feitelijke) verblijfplaats beschikt bij uw broer kan evenmin een band van afhankelijkheid tussen u en die broer worden afgeleid. Ook een mogelijke financiële afhankelijkheid volstaat niet om een bijzondere afhankelijkheid aan te tonen. Eventuele financiële ondersteuning kan door uw broer, ook als u in het buitenland verblijft, gegeven worden (bijvoorbeeld door middel van storting). Uw leeftijd, met name 27 jaar oud, laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. U toont een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten met uw broer, niet aan. Zijn aanwezigheid in België heeft u er niet van weerhouden zeer ernstige feiten te plegen. Een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot uw broer is dan ook niet aannemelijk gemaakt. Uw broer kan België vrijelijk in- en uitreizen en kan dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u in Mauritanië dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen.

Uw vader ([K.I.Y.], geboren in [...] te Mauritanië), uw stiefmoeder ([S.R.M.], geboren in Mauritanië op [...]), uw halfbroers ([K.A.] en [K.A.]) en uw halfzussen ([K.A.] en [K.F.]) hebben allen de Belgische nationaliteit en zijn reeds sinds december 2015 woonachtig in Frankrijk. Ook opdat uw relatie met één van hen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden. Er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat u wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM met één van deze door u vermelde familieleden. Het gegeven dat zij reeds sinds december 2015 verhuisden naar Frankrijk terwijl u in België bleef, bevestigt dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. Daarenboven is uw vader reeds in 1998 naar België gekomen terwijl u pas 11 jaar later volgde. Ook uw in Frankrijk verblijvende familieleden kunnen contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen Frankrijk immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij u indien nodig ook vanuit het buitenland steun bieden bij uw herintegratie in het land waar u zich zal vestigen.

+++

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Er moet vervolgens nagegaan worden of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

U kwam op 01.02.2010, 11,5 jaar geleden, aan in België, u was toen ruim 15 jaar oud. Sinds 23.01.2020 bent u van uw vrijheid beroofd. Net geen 10 jaar na uw aankomst in België pleegde u immers de bijzonder ernstige en gewelddadige feiten waarvoor u op 07.07.2021 definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 jaar. Inmiddels bent u 27 jaar oud. Het is inherent aan een verblijf dat een

aanvang kent tijdens de minderjarigheid dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, terug zou keren naar uw herkomstland dan wel een derde land. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

Dat u inspanningen geleverd heeft om de Nederlandse taal te leren, is niet meer dan normaal aangezien u hier naar school ging en een leven wou uitbouwen en is op zich geen buitengewone omstandigheid.

Het gegeven dat u in België officieel gewerkt hebt en mogelijks terug aan de slag kan na uw vrijstelling, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde en is niet van dien aard dat het onderhavige maatregel kan milderen. Uw laatste officiële tewerkstelling eindigde trouwens reeds op 30.06.2018. Vanaf die datum tot het moment dat u aangehouden werd, was u niet meer officieel tewerkgesteld bij een Belgische werkgever. De vaardigheden die u tijdens de opleidingen die u volgde en tijdens uw tewerkstelling in België opgepikt hebt, zullen u wellicht ook in uw thuisland of daar waar u zich zal vestigen van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan onderhouden worden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken.

Het wordt niet betwist dat het opnieuw opbouwen van uw leven in Mauritanië aanpassingen zal vereisen, maar er liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor een terugkeer naar dit land. Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Mauritanië. U was net geen 16 jaar oud toen u in België aankwam waardoor verondersteld kan worden dat u toch een aantal jaren school liep in Mauritanië, vertrouwd bent met de cultuur en de taal spreekt. Dit laatste werd tevens bevestigd in uw hoorrecht. U kwam elf jaar na uw vader naar België, wat, gezien uw leeftijd toen uw vader Mauritanië verliet, betekent dat u gedurende die jaren door anderen opgevangen werd. U verklaarde dat enkel uw moeder in Mauritanië verblijft en dat u geen goede band met haar heeft. U blijft op dit punt evenwel in gebreke enig begin van bewijs voor te leggen of enige nadere, concrete toelichting te verstrekken. Het is niet onredelijk aan te nemen dat u er niet enkel uw moeder zou hebben maar dat er mogelijks ook nog grootouders, ooms, tantes, neven, nichten, familie vrienden, enzovoorts zouden zijn waarop een beroep zou kunnen gedaan worden om u op weg te helpen en eventueel tijdelijk op te vangen. Hoe dan ook zou u op uw leeftijd in staat moeten zijn om op eigen benen te staan zelfs al moest u geen beroep kunnen doen op familie en/of kennissen in Mauritanië.

De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

+++

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheid of de gezondheid van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

+++

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een nadelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 44bis, 45 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij vat het middel in zijn syntheseseminarie samen als volgt:

“1.a. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient gestoeld te zijn op een zorgvuldig onderzoek en dat dit een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen genomen worden.

De gewezen beslissing dient met andere woorden als een redelijk verantwoorde beslissing te worden aanzien, quod non in casu. Verwerende partij dient alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te beoordelen, waarbij in diens beoordeling eveneens alle voorliggende gegevens dienen meegenomen te worden.

Bij gebreke hieraan schendt verwerende partij niet alleen het redelijkheidsbeginsel doch ook het zorgvuldigheidsbeginsel en diens materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing stelt een einde aan het verblijf van verzoeker overeenkomstig artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet, dat als volgt bepaalt:

[...]

Verwerende partij beschouwt verzoeker als een familielid van een Unieburger met duurzaam verblijf. Er kan in dat geval alleen maar een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van een vreemdeling genomen worden indien er ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid zijn.

Artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt evenwel bijkomstig:

[...]

1.b. Verwerende partij is geenszins afdoende nagegaan of het persoonlijk gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoeker werd veroordeeld samen met nog 7 andere beklaagden. De Correctionele Rechtbank te Antwerpen geeft in diens vonnis met andere woorden een algemene uiteenzetting van de feiten.

Verwerende partij baseert zich in diens bestreden beslissing hoofdzakelijk hierop ter staving van het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Hetzelfde voor wat betreft de feiten zoals omschreven door het Hof van Beroep te Antwerpen in diens arrest.

*Artikel 45, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt nochtans uitdrukkelijk dat motiveringen die los staan van het individuele geval (en dus van het persoonlijk gedrag van verzoeker zelf) **niet** mogen worden aangevoerd.*

Door hiermede wel rekening te houden, schendt verwerende partij alsdan diens motiveringsplicht.

Wanneer verwerende partij dan verwijst naar een passage toegespitst op verzoeker zelf, wordt niet met de volledige vaststellingen vanwege het Hof rekening gehouden.

Dat het Hof uitdrukkelijk stelt het gunstig strafrechtelijk verleden van verzoeker alsook diens jonge leeftijd in overweging te nemen bij bepaling van de strafmaat, wordt door verwerende partij ten onrechte volledig buiten beschouwing gelaten.

De argumentatie van verwerende partij in diens nota met opmerkingen is tegenstrijdig wanneer zij vooreerst meent dat het niet nodig was deze elementen mee in overweging te nemen in de bestreden beslissing aangezien deze reeds in aanmerking werden genomen bij bepaling van de strafmaat. Vervolgens stelt verwerende partij dat zij niet gebonden is door het beleid van het Openbaar Ministerie of door beslissingen genomen op penaal vlak en dat elke beslissing dient uit te gaan van een autonome beoordeling.

Het betoog van verwerende partij is tegenstrijdig en faalt.

Een autonome beoordeling gebiedt verwerende partij juist om zorgvuldig met alle voorhanden zijnde elementen in het dossier rekening te houden, zo ook met het gunstig strafrechtelijk verleden van verzoeker.

Verwerende partij heeft nagelaten dit te doen.

Eén en ander maakt dat verwerende partij onmogelijk een correcte beoordeling kan maken van het persoonlijk gedrag van verzoeker en of er alsdan voldoende ernstige redenen van openbare orde zijn om haar beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoeker in België te rechtvaardigen.

1.c. Uit de bestreden beslissing blijkt daarnaast duidelijk dat verwerende partij heeft getracht het persoonlijk gedrag van verzoeker te beoordelen op basis van vermoedens, veronderstellingen en speculaties.

Verwerende partij geeft een eigen niet-bewezen interpretatie aan het persoonlijk gedrag van verzoeker door te stellen als volgt: "De vraag stelt zich hoe dit hele gebeuren afgelopen zou zijn indien I. zijn collega niet in vertrouwen zou genomen hebben en deze politie niet gecontacteerd zou hebben."

Vervolgens concludeert verwerende partij dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van het verblijf van verzoeker rechtvaardigen.

Verwerende partij trekt onterecht een hypothetisch gebeuren mee in haar beoordeling van het persoonlijk gedrag van verzoeker en geeft op die manier onterecht meer gewicht aan de feiten en dus een verkeerde voorstelling van het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Artikel 45, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet stelt nochtans dat motiveringen die verband houden met preventieve redenen niet mogen aangevoerd worden.

Evident geldt dit ook voor hypothetische redenen.

Het is aan verwerende partij om een correcte beoordeling te maken van het persoonlijk gedrag van verzoeker, hetgeen in casu niet gebeurd is.

1.d. Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde is het niet enkel de aard en ernst van de strafbare feiten die beoordeeld dienen te worden doch o.a. ook het aantal strafbare feiten dient mee in rekening te worden gebracht.

Bij het nemen van diens beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoeker verliest verwerende partij volledig uit het oog dat dit de enige correctionele veroordeling uitmaakt in hoofde van verzoeker.

Verwerende partij laat volledig aan zich voorbijgaan dat verzoeker voordien een feilloos correctioneel verleden heeft gekend. De beëindiging van het verblijf van verzoeker is slechts gebaseerd op een éénmalige veroordeling in hoofde van verzoeker.

Hiermede wordt onterecht geen rekening gehouden, hetgeen nochtans eveneens van belang is ter beoordeling van het persoonlijk gedrag van verzoeker. Evenmin wordt belang gehecht aan diens schuldinzicht.

Verzoeker verblijft reeds 12 jaar in België, bijna de helft van diens leven waarbij zijn volledige volwassen leven zich zelfs hier heeft afgespeeld.

Door zich te baseren op één correctionele veroordeling kent verwerende partij een disproportioneel gewicht toe aan het publiek belang, zijnde de vrijwaring van de openbare orde, in zijn beslissing tot beëindiging van het duurzaam verblijf van verzoeker.

1.e. De bedreiging voor de openbare orde moet ook actueel zijn. De definitieve veroordeling van verzoeker in graad van beroep dateert misschien pas 2021 (2020 in eerste aanleg) doch de feiten dateren al van bijna twee jaar geleden (januari 2020).

Verzoeker betwist de feiten niet doch heeft onmiddellijk na de feiten wel ingezien dat hij verkeerd was.

Verzoeker weet dat zijn gedrag foutief was. Hij geeft duidelijk blijk van schuldinzicht, iets waarmede verwerende partij in de bestreden beslissing evenmin - en geheel ten onrechte - geen belang aan hecht.

Dit betreft een éénmalige stommititeit.

Op geen enkele wijze wordt aannemelijk gemaakt dat cliënt door één veroordeling zou vervallen zijn in een crimineel parcours en dat er met andere woorden een risico bestaat dat verzoeker opnieuw strafbare feiten zou plegen.

Verwerende partij motiveert de aanwezigheid van een actuele bedreiging voor de openbare orde louter op basis van één recente veroordeling zonder rekening te houden met de andere relevante en voorliggende gegevens in het dossier van verzoeker.

Anders zou het zijn indien een beslissing tot beëindiging van het verblijf wordt genomen in geval van een duidelijk crimineel parcours waarbij vastgesteld wordt dat eerdere veroordelingen en bestraffingen de verzoeker er niet van hebben weerhouden om steeds nieuwe strafbare feiten te plegen.

Dit is allesbehalve zo voor verzoeker in casu.

Verwerende partij oordeelt kennelijk onredelijk daar waar zij verwijst naar één correctionele veroordeling en zonder meer stelt dat het gedrag van verzoeker ingevolge daarvan een ernstig én actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

1.f. Conform artikel 44bis, §4 van de Vreemdelingenwet dient in de beoordeling tevens rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van verzoeker, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verzoeker kwam als 15-jarige in 2010 in België aan en heeft van meet af aan de Nederlandse taal geleerd om zich vervolgens in te schrijven in de middelbare school te Borgerhout, het IMS. Nadien volgde hij een opleiding "elektriciteit" aan het Stedelijk Lyceum. Nadien schoolde hij zich nog bij en schreef hij zich in in het deeltijds onderwijs om een opleiding "dakwerker" te volgen.

Hij kon vrijwel meteen nadien aan de slag als dakwerker bij [D.L.] te Ekeren.

Verzoeker brengt de corresponderende behaalde certificaten en loonfiches bij onder diens stukken (zie stukken 6 t.e.m. 8).

Verwerende partij oordeelt zeer lichtzinnig over de sociale en culturele integratie van verzoeker in België, waarvan het bestaan in de bestreden beslissing niet wordt betwist.

Dat verzoeker al dermate geïntegreerd is in België dat het disproportioneel is te stellen dat verzoeker zijn opgedane kennis en ervaringen dan maar dient aan te wenden in diens land van herkomst, waar hij, in tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt, niet meer vertrouwd is met de cultuur noch met de taal.

De mate van integratie van verzoeker alsook diens duurzaam verblijf in België maken dat elke binding met diens land van herkomst intussen afwezig is.

De bestreden beslissing gaat voornamelijk uit van stereotiepe en algemene motieven en veronderstellingen door te stellen dat "niet zonder meer kan aangenomen worden dat u geen andere banden meer zou hebben met Mauritanië dan uw nationaliteit". Door eveneens aan te halen dat "het niet betwist wordt dat het opnieuw opbouwen van uw leven in Mauritanië aanpassingen zal vereisen, maar dat er geen elementen voorliggen waaruit blijkt dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor een terugkeer naar dit land" en dat "u op dit punt in gebreke blijft enig begin van bewijs voor te leggen of enige andere, concrete toelichting te verstrekken" laat verwerende partij na om in alle objectiviteit en redelijkheid een beslissing te nemen.

Er wordt niet afdoende rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker op jonge leeftijd naar België is gekomen en intussen in België zijn hele volwassen leven heeft doorgebracht.

Dat zijn vader, stiefmoeder, halfzussen en halfbroers intussen evenmin nog in het land van herkomst woonachtig zijn, legt verwerende partij naast zich neer.

De beslissing is inzonderheid niet afdoende waar gesteld wordt dat verzoeker geen bewijs zou aanbrengen van contact of banden met familie of kennissen in zijn land van herkomst. Vooreerst verwacht verwerende partij op die manier dat een negatief bewijs wordt geleverd, dat evident onmogelijk kan geleverd worden door verzoeker. Daarnaast is het niet meer dan redelijk te aanvaarden dat iemand die reeds lang van zijn land verwijderd is geweest en die op zulke jonge leeftijd dat land verliet, geen enkele binding meer heeft met dat land van oorsprong.

Tot slot voegt verwerende partij daar nog aan toe dat "het niet onredelijk is aan te nemen dat u er niet enkel uw moeder zou hebben maar ook nog grootouders, ooms, tantes, neven en nichten, familie-vrienden enzovoorts". Verzoeker gaf in diens vragenlijst nochtans zeer duidelijk aan enkel nog zijn moeder te hebben in zijn land van herkomst met wie hij overigens geen goede band heeft.

Door zonder meer aan te nemen dat verzoeker wel nog over voldoende andere familieleden en kennissen zou beschikken in zijn land van herkomst, oordeelt verwerende partij tegen de stukken van het dossier in.

Dat de beslissing derhalve geenszins op redelijke wijze werd genomen noch afdoende werd gemotiveerd.

Dat een schending voorligt van het redelijkheidsbeginsel. Dat het nemen van een beslissing tot beëindiging van verblijf van verzoeker geenszins redelijk en proportioneel is gelet op de voorliggende feiten en gegevens.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat geenszins (afdoende) met voormelde elementen rekening werd gehouden door verwerende partij.

Dat alle aangehaalde elementen nochtans ter kennis waren van verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing.

Dat hieruit volgt dat verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt.

Dat dit een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de bestreden beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van verzoeker artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt.

Dat de motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereist.

Dat een bestreden beslissing die niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met die vereisten, allesbehalve overeenstemt met de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd.

Dat dit bijgevolg een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht. "

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij vat het middel in zijn synthesesamenvatting samen als volgt:

“Verwerende partij heeft bij het nemen van bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het gezin- en familieleven van verzoeker.

Doordat verwerende partij een einde stelt aan het recht op verblijf van verzoeker ingevolge artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet schendt zij ontegensprekelijk artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

[...]

Dat art. 8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht en dat het zowel het feitelijke als juridische gezin beschermt.

Dat art. 8 E.V.R.M. wel degelijk een verblijfsrecht impliceert.

Artikel 8 EVRM veronderstelt niet alleen het bestaan van een wettelijke basis en legitiem doel doch er moet eveneens worden onderzocht of de inmenging van de overheid in het gezins- en privéleven noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Verwerende partij betwist in diens bestreden beslissing niet dat de beëindiging van het verblijf van verzoeker in België een inmenging vormt in zijn privéleven.

Van zodra er een beschermenswaardig privé-, familie- en gezinsleven bestaat, hetgeen door verwerende partij niet betwist wordt, dient nagegaan te worden of de inmenging van de overheid in dit gezinsleven proportioneel is of niet.

Het is vereist dat verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen de familiale belangen van de verzoeker enerzijds en het algemeen belang bij verblijfsbeëindiging anderzijds teneinde het evenredigheidsbeginsel te waarborgen.

Verwerende partij is hierin in zijn beoordeling in de bestreden beslissing duidelijk tekortgeschoten.

De impact van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht op het privé- en gezinsleven van verzoeker wordt door verwerende partij niet afdoende afgewogen, zodat moet worden aangenomen dat het proportionaliteitsbeginsel werd geschonden (schending van artikel 8 EVRM, het evenredigheidsbeginsel en de motiveringsplicht).

Verwerende partij geeft overmatig gewicht aan het feit dat de familieleden van verzoeker (diens vader, stiefmoeder, halfbroers en halfzussen) niet meer in België wonen en verliest duidelijk het belang van de aanwezigheid van diens broer, dhr. [A.K.], in België uit het oog.

Verzoeker heeft vanaf zijn inschrijving in het appartement te Antwerpen steeds aldaar samengewoond met diens broer.

Sinds zijn gevangenschap is zijn broer hem meermaals komen bezoeken in de gevangenis. Dhr. [A.K.] staat thans alleen financieel in voor de kosten van het appartement gelet op het verblijf van verzoeker in de gevangenis.

In het kader van de reclassering van verzoeker bestaat de kans dat hij een vaste verblijfplaats dient op te geven. Hij kan dan onmogelijk onmiddellijk zelf een woning huren in dat geval, aangezien hij niet over beschikbare middelen beschikt om te financieren.

In die optiek is er dan ook sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden (die door verwerende partij niet worden betwist). Geheel ten onrechte wordt die bijzondere afhankelijkheidsband in de bestreden beslissing niet in overweging genomen.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Mauritanië waar hij geen sociaal netwerk heeft waarop hij kan terugvallen. Sinds 2009 heeft hij geen enkele band meer met familie in Mauritanië.

Verzoeker gaf dit reeds aan in diens vragenlijst in het onderzoek naar beëindiging van diens verblijf doch verwerende partij stelt dat verzoeker in gebreke blijft enig bewijs voor te leggen waaruit zou blijken dat hij met diens familie in Mauritanië geen contact meer heeft en dat hij met zijn moeder, die nog in Mauritanië verblijft, geen goede band heeft.

Waar verwerende partij verwacht dat verzoeker negatief bewijs zou leveren, faalt deze in diens motiveringsplicht.

Verzoeker verwijst aangaande de afwezigheid van de band met zijn land van herkomst bijkomstig naar diens overwegingen onder diens eerste middel (zie supra B.1), waaruit eens te meer blijkt dat verwerende partij nalaat een objectieve en redelijke beslissing terzake te nemen.

** * **

Dat voor zover verzoeker zijn verblijfsrecht in België verliest en in voorkomend geval dient terug te keren naar diens land van herkomst, dan wel minstens het grondgebied van het Rijk dient te verlaten, dit onvermijdelijk een schending zou uitmaken van art. 8 E.V.R.M. dat het recht op gezins- en privéleven waarborgt.

Het staat vast dat het privé- en gezinsleven van verzoeker zich intussen volledig in België afspeelt en dat hij alhier zijn centrum van belangen heeft gevestigd. Met zijn land van herkomst, zijnde Mauritanië, heeft verzoeker geen enkel concrete band meer gezien hij sinds zijn verblijf in België met zijn familie geen contact meer heeft gehad met familie in Mauritanië. Enkel zijn moeder woont aldaar nog doch met haar heeft hij geen enkele band meer.

De enige band die verzoeker thans nog onderhoudt met zijn land van herkomst, is louter een theoretische, namelijk zijn nationaliteit.

Dat het bijgevolg vaststaat dat een terugkeer naar zijn land van herkomst voor verzoeker disproportioneel zou zijn."

3.3. Beide middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De overwegingen in rechte en in feite die hebben geleid tot het nemen van de bestreden beslissing, worden uitvoerig en overzichtelijk weergegeven. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, wordt hiermee bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

3.5. De door verzoeker geuite kritiek betreft een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing, zodat het middel dient te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Wat betreft het redelijkheidsbeginsel en het daarmee samenhangende proportionaliteitsbeginsel moet verder worden gesteld dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.6. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van de bepalingen van de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen , alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie , alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De relevante bepalingen van artikel 45 van de Vreemdelingenwet stellen verder als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

[...]”

3.7. In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever, met betrekking tot de voormelde bepalingen in de Vreemdelingenwet, herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) om de begrippen ‘openbare orde’ en ‘nationale veiligheid’ nader te duiden (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van een of meerdere strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht om redenen van openbare orde of nationale

veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan blijken van een persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te beoordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij wordt nog opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

“Ernstige redenen van openbare orde” moeten verder worden onderscheiden van gewone *“redenen van openbare orde”* en *“dwingende redenen van openbare orde”*. *“Ernstige redenen”* vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone *“redenen”* terwijl *“dwingende redenen”* vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip *“ernstige redenen”* breder is dan het begrip *“dwingende redenen”* (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ; op p. 37 wordt verwezen naar de commentaar op p. 23 die volledig is over te nemen voor de situatie van Unieburgers en hun familieleden; zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19).

3.8. De bestreden beslissing houdt in dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, § 2 van Vreemdelingenwet en om ernstige redenen van openbare orde. Verweerder is van mening dat verzoekers gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving die rechtvaardigt dat zijn verblijf wordt beëindigd. Verzoeker betwist deze beoordeling.

3.9. Verzoeker betoogt vooreerst dat verweerder niet afdoende is nagegaan of zijn persoonlijke gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hij stelt dat hij werd veroordeeld samen met nog zeven andere beklaagden en dat de correctionele rechtbank van Antwerpen in zijn vonnis *“met andere woorden een algemene uiteenzetting van de feiten [geeft]”*. Eenzelfde geldt volgens hem wat betreft het arrest van het hof van beroep van Antwerpen. Hij betoogt dat verweerder zich in de bestreden beslissing hoofdzakelijk heeft gebaseerd op deze algemene uiteenzetting van de feiten *“ter staving van [zijn] persoonlijk gedrag”*, terwijl overeenkomstig artikel 45, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet motiveringen die los staan van het individuele geval niet mogen worden aangevoerd. Hij geeft dan ook aan dat met deze algemene uiteenzetting van de feiten geen rekening mocht worden gehouden. Hij stelt daarnaast dat niet met *“de volledige vaststellingen”* van het hof van beroep rekening is gehouden en dat meer bepaald geen rekening is gehouden met het gegeven dat dit hof bij de bepaling van de strafmaat zijn gunstig strafrechtelijk verleden en zijn jonge leeftijd in overweging heeft genomen.

Verzoeker houdt evenwel onterecht voor als zou verweerder zich in de bestreden beslissing hoofdzakelijk hebben gesteund op een louter algemene uiteenzetting van de feiten uit de strafrechtelijke uitspraken in eerste aanleg en in beroep.

Verweerder wees erop dat verzoeker door het hof van beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van zes jaar, omdat hij zich schuldig heeft gemaakt *“aan gijzeling; aan poging tot afpersing, namelijk een geldsom van 60.000 euro, met de omstandigheden dat om het misdrijf te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, gebruik werd gemaakt van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig, dat het misdrijf gepleegd werd bij nacht, dat het misdrijf gepleegd werd door twee of meer personen, dat wapens of op wapens gelijkende voorwerpen werden gebruikt of getoond, of dat u heeft doen geloven dat u gewapend was; aan wederrechtelijke en willekeurige gevangenhouding met de omstandigheid dat de gevangen gehouden persoon met de dood bedreigd geweest is en aan verboden wapenbezit, namelijk een vuurwapen (feiten gepleegd in de nacht van 22.01.2020 op 23.01.2020)”*.

Verweerder schetste vervolgens weliswaar de ruimere context waarbinnen verzoekers handelingen plaatsvonden, maar ging hierbij wel degelijk zeer concreet in op het persoonlijke aandeel van verzoeker in de gepleegde feiten en op diens persoonlijke gedragingen. Zo motiveerde verweerder als volgt:

“K. A. had geld toevertrouwd aan I. opdat deze dit geld voor I. zou investeren. In plaats van het toevertrouwde geld te investeren, vergokte I. dit geld echter. Toen K.A. zijn geld maar niet terugkreeg en steeds wanhopiger werd, vroeg hij de hulp van enkele vrienden om I. te ‘intimideren’ en bang te maken in een poging zijn geld alsnog terug te krijgen.

Op 22.01.2020 werd I. door K. A. onder valse voorwendselen gelokt. Toen I. even alleen in de wagen van K.A. achterbleef, stopte er plots een bestelwagen en vier mannen (waaronder u), volledig in het zwart gekleed, sleurden I. in de bestelwagen; I. kreeg een bivakmuts over zijn hoofd, werd geboeid aan zijn handen en werd bedreigd met een vuurwapen. Na een lange rit werd hij in een woning vastgehouden waar hij meermaals geslagen en bedreigd werd. Nadien is I. terug in een wagen geduwd en kreeg hij opnieuw een bivakmuts aan. Ze zijn naar een andere woning gereden waar hij een zeer kort moment zijn vriendin heeft gezien. De vriendin van I., H., werd op 23.01.2020 gegijzeld. Ze werd in haar woning gevangen genomen en vervolgens ontvoerd naar een andere woning waar zij gevangen gehouden werd en bedreigd werd. Haar gijzeling had tot doel om haar partner I. te bedreigen zodat hij zover zou gebracht worden om 60.000 euro van de rekening van zijn werkgever te halen en over te maken op rekeningen die de ontvoerders hem gaven. I. werd verplicht zich te verfrissen, kreeg propere kleren en werd afgezet achter de hoek van zijn werk (waar hij werkt als boekhouder) met de opdracht 60.000 euro te stelen. Zo niet zouden de daders zijn vriendin inspuiten met heroïne en haar verkopen als prostituee. Toen I. op 23.01.2020 omstreeks 8u15 ernstig toegetakeld op zijn werk arriveerde, vertelde hij aan een collega wat er gebeurd was. Het is die collega die de politie contacteerde. Omstreeks 17u09 trof de Federale Politie de vriendin van I. aan in de woning waar ze vastgehouden werd. Ze lag er in de zetel onder een deken met een soort van muts over haar hoofd. Ze was in shock en weende onophoudelijk maar leek niet fysiek gekwetst.

I. herkende u als één van zijn gevangennemers en afpersers, namelijk de persoon die links achteraan in de wagen naast hem had plaatsgenomen en hem meerdere slagen had toegebracht in het aangezicht en op het lichaam. I. verklaarde ook dat u een mes op zijn keel had gezet. Volgens de verklaringen van I. was u diegene die hem het zwaarst mishandelde. Bij de fouille werd een mes op u gevonden en bij de huiszoeking in uw woning werd een zwarte bivakmuts gevonden, een pistool ‘airgun’ met gaspatronen, een donkerkleurig gaspistool en een kakikleurige jas met kap. Er werd bloed van I. op uw broek aangetroffen. In uw eigen verklaring tijdens het gerechtelijk onderzoek gaf u uiteindelijk toe te hebben meegewerkt aan de feiten. U gaf toe dat u erbij was toen I. van zijn vrijheid werd beroofd. U bekende dat u erbij zat in de wagen tijdens de rit naar Roeselare en dat u in de woning aanwezig was toen I. er werd vastgehouden. U erkende dat u samen met 2 kompanen in de loop van de nacht vanuit Roeselare met I. naar Antwerpen gereden bent alwaar de vriendin van I. vastgehouden werd. U was dus ook één van de mannen die de vriendin van I. bedreigden terwijl ze gevangen gehouden werd.

Uit het arrest van het Hof van Beroep d.d. 07.07.2021 blijkt: “De feiten zijn bijzonder ernstig. Oorspronkelijk medebeklaagde K. dacht een financieel dispuut met I. te moeten aanpakken door het slachtoffer met een bestelwagen te ontvoeren, knevelen, bedreigen en mishandelen. Vervolgens werd zijn partner, K. H., die zelfs niets wist van de schulden van I., in de rust van haar eigen woning ontvoerd en urenlang gevangengehouden in een woning, waar I. naartoe gebracht werd om geconfronteerd te

worden met zijn gegijzelde partner en aldus af te dwingen dat hij naar zijn werkgever zou gaan om daar 60.000,00 euro van de rekeningen te halen ten bate van de beklaagden en hun acolieten. De beklaagden [K.], F. en E. hebben meegewerkt aan deze feiten. Ze gedroegen zich zeer agressief naar de slachtoffers toe. Het gewelddadig optreden van de betrokkenen had traumatische gevolgen voor de slachtoffers. Dergelijke ernstige feiten zijn destabiliserend voor de maatschappelijke rust en veiligheid. Zij kunnen niet getolereerd worden in onze maatschappij." En: "De lastens beklaagde [K.] bewezen verklaarde feiten zijn bijzonder ernstig en gewelddadig. Beklaagde [K.] had geen enkel respect voor de fysieke integriteit van de slachtoffers I. en H.. Hij gebruikte veel geweld opzichts het slachtoffer I. en was drager van een verboden wapen dat hij gebruikte ten aanzien van het slachtoffer. Hij bevond zich bovendien, volgens zijn eigen verklaringen in het gerechtelijk onderzoek, onder invloed van drugs toen hij de feiten pleegde."

Aldus gaf verweerder aan dat verzoeker werd aangeduid als één van de gijzelnemers en afpersers en als degene die meerdere slagen toebracht in het aangezicht en op het lichaam van het eerste slachtoffer en die een mes op de keel van dit slachtoffer zette. Verzoeker werd door dit slachtoffer aangeduid als degene die hem het zwaarst had mishandeld. Bij de fouille werd bij verzoeker ook een mes gevonden en bij een huiszoeking in zijn woning werd onder meer een zwarte bivakmuts, een pistool 'airgun' met gaspatronen en een donkerkleurig gaspistool gevonden. Bloed van het slachtoffer werd op verzoekers broek aangetroffen. Nog werd opgemerkt dat verzoeker ook een van de mannen was die het tweede slachtoffer, de vriendin van het eerste slachtoffer, hadden bedreigd terwijl ze werd vastgehouden. Verweerder wees erop dat het hof van beroep duidelijk vaststelde dat verzoeker heeft meegewerkt aan de feiten en hij zich zeer agressief gedroeg tegenover de slachtoffers, wat traumatische gevolgen voor hen had. Hij merkte op dat het hof benadrukte dat de lastens verzoeker bewezen verklaarde feiten "bijzonder ernstig en gewelddadig" zijn, dat hij geen enkel respect had voor de fysieke integriteit van de beide slachtoffers, dat hij veel geweld gebruikte tegen het slachtoffer I. en dat hij drager was van een verboden wapen dat hij gebruikte tegen dit slachtoffer.

Het gegeven dat verweerder deze persoonlijke gedragingen van verzoeker binnen de ruimere context van de feiten heeft geplaatst, maakt nog niet dat de bestreden beslissing niet is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van verzoeker of dat er sprake is van een motivering die los staat van het individuele geval. Binnen de geschetste context is verweerder nadrukkelijk ingegaan op de precieze rol die verzoeker heeft gespeeld bij de zeer ernstige en gewelddadige feiten. Er blijkt geenszins dat verweerder de ruimere context waarbinnen verzoekers persoonlijke gedragingen zich afspeelden niet mocht vermelden in zijn beslissing. Het zijn immers ook net de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, en de precieze rol van verzoeker in dit verband, waaruit het bestaan moet blijken van een persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verweerder heeft verder concreet verduidelijkt waarom hij op basis van de vermelde persoonlijke gedragingen van verzoeker heeft geoordeeld dat er sprake is van een persoonlijke gedrag waaruit een werkelijke, ernstige en actuele bedreiging blijkt voor de openbare orde, die de toepassing van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet rechtvaardigt en vereist. Zo motiveerde hij vervolgens:

"Dat u zich liet overhalen mee te werken aan ontvoering en gijzeling, getuigt van een zeer laakbare en uiterst gevaarlijke instelling. U bleek bovendien van alle ontvoerders de meest agressieve te zijn, u plaatste uw mes zelfs tegen de keel van I.. Ook tegen de dokter die u na de feiten onderzocht gedroeg u zich agressief. De situatie was voor beide slachtoffers ongetwijfeld uiterst beangstigend, bedreigend en traumatiserend, te meer daar het gebruik van geweld niet werd geschuwd. Er werden doodsbereidingen geuit en er werd bedreigd om de vriendin van I. die bovendien helemaal niks met diens schulden te maken had en er zelfs niet van op de hoogte was, verslaafd te maken aan heroïne en haar als heroïnehoer te verhandelen. Zij verkeerde in shock toen de politie haar bevrijdde en zeer waarschijnlijk zullen deze gebeurtenissen nog zeer lang een invloed op haar hebben. Na een gijzeling kan een heel scala aan psychische reacties ontstaan, u heeft hierbij totaal niet stilgestaan. U dacht blijkbaar enkel aan uw deel van die 60.000 euro. De vraag stelt zich hoe dit hele gebeuren afgelopen zou zijn indien I. zijn collega niet in vertrouwen genomen zou hebben en deze de politie niet gecontacteerd zou hebben. U heeft enkel en alleen voor uw eigen financiële gewin de slachtoffers in een buitengewoon beangstigende situatie gebracht en een grove inbreuk op hun persoonlijke levenssfeer gemaakt. U stond helemaal niet stil bij de emotionele- en psychische gevolgen voor de slachtoffers. U hield geen rekening met het veiligheidsgevoel dat door dergelijke feiten in het gedrang kwam, noch met het trauma waarmee u de slachtoffers opzadelde. Dit soort feiten veroorzaken gevoelens van angst en onveiligheid binnen de samenleving."

Uw gedragingen getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van de Belgische maatschappij, een verontrustend gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid, een gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid, en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Uit de feiten blijkt een asociaal, onbetrouwbaar en gewelddadig karakter. Uit uw handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren. De maatschappij heeft de plicht zich te beschermen tegen individuen met een gevaarlijke geestesgesteldheid zoals u. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.”

Aldus werd wel degelijk concreet onderzocht of het persoonlijk gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving die rechtvaardigt dat zijn verblijf wordt beëindigd. Zowel de werkelijke en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving als het actuele karakter ervan zijn grondig onderzocht en worden concreet onderbouwd. Er is geenszins sprake van dat verweerder zich louter zou hebben gesteund op het gegeven van een strafrechtelijke veroordeling.

Verweerder is ingegaan op de persoonlijke gedragingen van verzoeker, de aard en de ernst van de door hem gepleegde feiten, zijn *“zeer laakbare en uiterst gevaarlijke instelling”*, het gegeven dat hij de meest agressieve van de ontvoerders was en de emotionele en psychologische gevolgen voor de slachtoffers van de uiterst beangstigende, bedreigende en traumatiserende feiten waaraan verzoeker schuldig werd bevonden. Hij wees erop dat verzoeker niet stilstond bij de emotionele en psychische gevolgen die de feiten op lange termijn bij de slachtoffers kunnen teweegbrengen en hij blijkbaar enkel maar dacht aan het eigen financiële gewin. Hij wees ook op de gevoelens van angst en onveiligheid die de door verzoeker gepleegde feiten veroorzaken binnen een samenleving. Verweerder stelde vast dat verzoekers gedragingen getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels, een verontrustend gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke, gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Hij gaf aan dat uit de feiten een asociaal, onbetrouwbaar en gewelddadig karakter blijkt en uit verzoekers handelen een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid blijkt, waartegen de maatschappij moet worden beschermd.

Voor zover verzoeker nog stelt dat verweerder onterecht geen rekening hield met het gegeven dat het hof van beroep van Antwerpen bij de bepaling van de strafmaat rekening heeft gehouden met zijn gunstig strafrechtelijk verleden en met zijn jonge leeftijd, wijst de Raad erop dat verweerder rekening hield met *“de omstandigheden die tot deze strafrechtelijke veroordeling hebben geleid”* evenals met de uiteindelijke strafmaat die werd opgelegd. Aldus blijkt geenszins enig onzorgvuldig handelen van verweerder of een ontoereikend onderzoek inzake het werkelijke, ernstige en actuele gevaar voor een fundamenteel belang van de samenleving. Op basis van deze bij hem voorliggende gegevens vermag verweerder een eigen beoordeling te maken van het gevaar voor de openbare orde dat van verzoekers persoonlijke gedragingen uitgaat. De Raad moet hierbij trouwens ook vaststellen dat het hof van beroep, hoewel het – zoals verzoeker aanvoert – bij de strafmaat rekening hield met zijn leeftijd en het gegeven dat er geen eerdere strafrechtelijke veroordelingen waren, het nodig heeft geacht om hem een gevangenisstraf van zes jaar op te leggen, wat zelfs een zwaardere straf is dan de in eerste aanleg opgelegde straf van vijf jaar, zoals dit wordt vermeld in de bestreden beslissing en niet wordt betwist.

Verzoekers betoog dat het verweer in de nota met opmerkingen tegenstrijdig is, is geen kritiek gericht tegen de motivering van de bestreden beslissing, zodat hierop niet verder dient te worden ingegaan.

3.10. Voor zover verzoeker van mening is dat rekening had moeten worden gehouden met het gegeven dat hij slechts één keer strafrechtelijk werd veroordeeld, merkt de Raad nog op dat de bestreden beslissing ook slechts steunt op deze ene strafrechtelijke veroordeling en nergens melding wordt gemaakt van andere strafrechtelijke feiten of veroordelingen. Verweerder heeft duidelijk aangegeven dat volgens hem op basis van de persoonlijke gedragingen van verzoeker die hebben geleid tot deze ene strafrechtelijke veroordeling er voldoende redenen zijn om te oordelen dat er sprake is van ernstige redenen van openbare orde die rechtvaardigen dat een einde wordt gesteld aan zijn verblijf. Door het louter wijzen op het ontbreken van andere strafrechtelijke veroordelingen, toont verzoeker nog niet aan dat de gedane beoordeling als onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is aan te merken.

De toepassing van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet vereist geenszins dat er reeds sprake moet zijn geweest van eerdere strafrechtelijke veroordelingen of van recidive. De Raad herhaalt in dit verband zo ook *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

Verweerder heeft in het voorliggende geval bovendien concreet gemotiveerd waarom hij op basis van de persoonlijke gedragingen van verzoeker die hebben geleid tot zijn strafrechtelijke veroordeling actueel nog steeds een ernstige bedreiging ziet voor de openbare orde. Verzoeker neemt niet de moeite concreet in te gaan op de in dit verband voorziene motieven en weerlegt deze zodoende niet.

In zoverre verzoeker tracht voor te houden dat de door hem gepleegde feiten een onvoldoende ernst zouden hebben om de genomen maatregel te rechtvaardigen, gelet op het gegeven dat het slechts gaat om een *“enkele”* veroordeling, kan zijn betoog ook niet overtuigen. Verzoeker werd inderdaad maar eenmaal veroordeeld, maar verweerder wijst er net op dat het zeer ernstige feiten betreft waarbij verzoeker het geweld niet schuwde. Het gegeven als zou verzoeker *“slechts”* eenmaal zijn veroordeeld, kan bezwaarlijk worden aangebracht als overtuigend element dat afbreuk kan doen aan de bijzondere ernst van de feiten, zoals vastgesteld door zowel de strafrechter als verweerder. Samen met verweerder kan enkel worden vastgesteld dat verzoeker, ondanks zijn *“gunstig strafverleden”*, betrokken was bij zeer ernstige feiten en blijkt dat hij van alle ontvoerders het meest agressief was, waarbij hij zelfs een mes op de keel van zijn slachtoffer heeft gezet. Het zijn net dit zeer gewelddadige gedrag van verzoeker, dit louter voor eigen financieel gewin, en de gevaarlijke ingesteldheid in hoofde van verzoeker die volgens verweerder uit de feiten naar voor komt, die verweerder ertoe hebben gebracht te oordelen dat er wel degelijk een ernstig én actueel gevaar uitgaat van verzoekers gedragingen. Het is niet omdat verzoeker niet reeds eerder strafrechtelijk werd veroordeeld en hij daarnaast nog relatief jong is, dat de feiten niet als zeer zwaarwichtig zijn te beschouwen of dat er geen risico kan bestaan op nieuwe feiten. Hiermee kan verzoeker de gedane vaststellingen in verband met het zeer zwaarwichtige en gewelddadige karakter van de feiten niet weerleggen en evenmin de hieruit afgeleide gevaarlijke ingesteldheid en het verontrustende gebrek aan normbesef.

Doorheen de bestreden beslissing komt bovendien verzoekers leeftijd wel degelijk ook aan bod. Zo hield verweerder er rekening mee dat verzoeker op vijftienjarige leeftijd naar België is gekomen en dat hij net geen tien jaar na zijn aankomst in dit land – dit is dus op ongeveer vijftwintigjarige leeftijd – de bijzonder ernstige en gewelddadige feiten pleegde waarvoor hij werd veroordeeld tot zes jaar gevangenisstraf.

Verzoeker verduidelijkt ook nergens op welke wijze zijn leeftijd het vastgestelde ernstige gevaar voor de openbare orde onderuit haalt of maakt dat de beoordeling anders had moeten zijn. Zoals verzoeker zelf ook aangeeft, dient verweerder zich uitsluitend te baseren op zijn persoonlijke gedragingen. Verzoeker was 25 jaar ten tijde van de feiten, wat trouwens ook niet meer zo heel jong is en wat een leeftijd is waarop men normaal een zekere volwassenheid heeft bereikt. Desondanks is er sprake van zeer ernstige feiten, wat wordt weerspiegeld in de opgelegde zware strafmaat van zes jaar gevangenisstraf. Het enkele gegeven dat verzoeker een leeftijd heeft die maakt dat het nog mogelijk is dat hij zich kan herpakken, volstaat op zichzelf nog niet om het vastgestelde ernstige en actuele gevaar voor de openbare orde onderuit te kunnen halen.

3.11. Rekening houdend met wat voorafgaat, kan verzoeker verder ook niet worden gevolgd in zijn betoog als zou zijn persoonlijk gedrag zijn beoordeeld op basis van vermoedens, veronderstellingen en speculaties. Verweerder heeft zich duidelijk gesteund op de concrete persoonlijke gedragingen van verzoeker die ten grondslag lagen aan zijn strafrechtelijke veroordeling. Het loutere gegeven dat verweerder zich in de bestreden beslissing nog de vraag stelde hoe de feiten zouden zijn afgelopen indien het eerste slachtoffer geen collega in vertrouwen had genomen en deze de politie niet had gecontacteerd, betekent niet dat verweerder zich voor zijn beoordeling van verzoekers persoonlijke gedragingen steunde op vermoedens, veronderstellingen of speculaties. Hij geeft hiermee enkel aan dat verzoekers gewelddadig en gevaarlijk gedrag onvoorspelbaar is en dat hij er gedurende de feiten niet voor terugschrok zich zeer agressief te gedragen tegenover de slachtoffers en zodoende veel psychologische schade heeft aangericht. Dit geeft verweerder ook verder in de bestreden beslissing concreet aan. Ook blijkt hiermee niet dat de feiten zwaarwichtiger zouden zijn gemaakt dan ze reeds zijn of dat zijn persoonlijke gedrag verkeerd werd voorgesteld. In tegenstelling tot wat verzoeker aangeeft, wordt

hiermee evenmin verwezen naar “*preventieve redenen*”. De beoordeling steunt integendeel duidelijk op de agressieve en gevaarlijke gedragingen van verzoeker zelf.

3.12. Verzoeker geeft vervolgens nog aan specifiek te betwisten dat er sprake is van een actuele bedreiging voor de openbare orde. Hij wijst erop dat de feiten dateren van bijna twee jaar geleden en dat hij blijk geeft van schuldinzicht. Hij betoogt dat het een eenmalige stommiteit betreft en dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een risico bestaat dat hij opnieuw strafbare feiten zal plegen. Hij stelt dat de actuele bedreiging voor de openbare orde ten onrechte louter uit één recente veroordeling wordt afgeleid.

In zoverre verzoeker andermaal wijst op het ontbreken van eerdere strafrechtelijke veroordelingen kan het volstaan te verwijzen naar de voorgaande bespreking.

Zoals reeds werd gesteld, steunt de bestreden beslissing verder niet zozeer op het gegeven van een recente veroordeling, maar wel op de zeer ernstige en gewelddadige persoonlijke gedragingen van verzoeker die hiertoe hebben geleid alsook op de gevaarlijke ingesteldheid en het ernstig normgebrek van verzoeker dat volgens verweerder uit de gepleegde feiten naar voor komt. Verzoeker laat evenwel na op enige wijze concreet in te gaan op de in dit verband naar voor gebrachte motieven. Het louter algemeen betogen dat het een éénmalige stommiteit zou betreffen, kan niet volstaan om de gedegen en concreet onderbouwde motivering ter zake onderuit te halen of aan te tonen dat deze op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze is tot stand gekomen. In zoverre verzoeker in dit verband betoogt dat er sprake is schuldinzicht en dit onterecht niet in rekening is gebracht, merkt de Raad op dat hij nergens verduidelijkt waaruit enig werkelijk schuldinzicht precies kan blijken. Met een loutere bewering van schuldinzicht toont verzoeker niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn conclusie is gekomen dat verzoekers persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Bovendien licht verzoeker nergens concreet toe waarom nieuwe gewelddadige feiten volgens hem alsnog zijn uitgesloten. Hij duidt nergens concreet waarom moet worden aangenomen dat hij niet opnieuw, onder invloed van zijn vrienden en/of onder invloed van drugs, ernstige feiten zal plegen. Hij geeft ook niet aan stappen te hebben gezet opdat nieuwe strafbare feiten worden voorkomen.

Het tijdstip van de gepleegde feiten is verder ook in rekening gebracht. Verzoeker kan met zijn betoog andermaal niet overtuigen dat verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde waar hij een actueel risico voor de openbare orde heeft vastgesteld. In dit verband kan de Raad er niet omheen dat, in tegenstelling tot wat verzoeker probeert voor te houden, het wel degelijk gaat om recente feiten. De feiten vonden namelijk plaats in de nacht van 22 op 23 januari 2020. Tussen 24 januari 2020 en 8 mei 2020 was verzoeker opgesloten in de gevangenis. Van 8 mei 2020 tot 26 juli 2021 stond hij onder elektronisch toezicht. Sinds 26 juli 2021 is hij opnieuw opgesloten in de gevangenis van Merksplas, na zijn definitieve veroordeling door het hof van beroep van Antwerpen op 7 juli 2021 tot een gevangenisstraf van zes jaar. Aldus dient er te worden vastgesteld dat het gaat om recente ernstige feiten en een recente zware veroordeling. Sinds het plegen van de feiten was verzoeker opgesloten of stond hij onder elektronisch toezicht, wat het niet onlogisch maakt dat hij sedert de feiten van januari 2020 geen nieuwe feiten heeft gepleegd. Het gegeven dat tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen nieuwe feiten waren gekend en verzoeker de hem opgelegde straf momenteel uitzit, maakt verweerders beoordeling in de gegeven omstandigheden niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk.

3.13. Gelet op wat voorafgaat, kan verzoeker niet overtuigen dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zijn persoonlijke gedragingen een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving en deze kunnen rechtvaardigen dat een einde wordt gesteld aan zijn verblijf.

3.14. Zoals verzoeker correct opmerkt, moet bij de beëindiging van het verblijf overeenkomstig artikel 44bis, § 4 van de Vreemdelingenwet wel ook rekening worden gehouden met de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er nog banden zijn met het land van oorsprong.

Artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet onderlijnt in die zin ook dat de in artikel 44bis van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen “*in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel*”.

Zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding bij de wetswijziging van 24 februari 2017, heeft deze wetsbepaling tot doel *“een rechtvaardig evenwicht [te waarborgen] tussen de private belangen van de betrokken onderdanen van derde landen om hun fundamentele rechten beschermd te zien, en de belangen van de Staat om de handhaving van de openbare orde en van de nationale veiligheid te waarborgen”* (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 17). De wetgever wees hiermee op het belang van een belangenafweging, waarbij de minister c.q. staatssecretaris oog moet hebben voor het gestelde in artikel 8 van het EVRM wanneer hij een einde maakt aan het verblijf van een vreemdeling (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 18).

De verdere kritiek van verzoeker wordt dan ook mede beoordeeld in het licht van de bepalingen van het eveneens geschonden geachte artikel 8 van het EVRM.

3.15. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en/of gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze is geïnspireerd door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden bij het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner-criteria (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/Zwitserland, § 48; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 57 en 58).

Het betreft:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene;

- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit de relatie en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen deze wordt uitgewezen;
- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

3.16. Het wordt in casu niet betwist dat verzoeker een privé- en/of gezins- of familieleven heeft in België en dat de beëindiging van zijn verblijf een inmenging vormt in de uitoefening van zijn recht op een privé- en/of gezins- of familieleven (cf. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala/Zwitserland, § 40; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci/ Zwitserland, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 47). Deze inmenging dient door de Raad te worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

3.17. Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoeker wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezins- en/of privéleven van verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM.

3.18. Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Dit vereist dat verweerder een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van verzoeker en diens gezin en familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

3.19. Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing disproportioneel ingrijpt in zijn privé- en gezinsleven en verweerder er niet in is geslaagd in dit verband een zorgvuldige en redelijke afweging te maken. Hij wijst erop dat hij als vijftienjarige naar België is gekomen en intussen reeds 12 jaar in België verblijft. Hij stelt dat hij meteen de Nederlandse taal heeft geleerd, dat hij zich vervolgens heeft ingeschreven in het middelbaar onderwijs en dat hij opleidingen elektriciteit en dakwerker heeft gevolgd. Hij wijst erop dat hij vrijwel meteen daarna aan de slag kon als dakwerker. Hij wijst er verder op dat zijn broer nog in België verblijft, dat hij samenwoonde met zijn broer in een appartement in Antwerpen en dat zijn broer hem meermaals is komen bezoeken in de gevangenis. Hij betoogt dat het beëindigen van zijn duurzaam verblijf omwille van één strafrechtelijke veroordeling een disproportioneel gewicht geeft aan het publieke belang.

3.20. Uit wat voorafgaat, blijkt reeds dat verweerder kon oordelen dat verzoeker gelet op zijn persoonlijke gedragingen een werkelijke, ernstige en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

3.21. De Raad stelt verder vast dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder wel degelijk met al de voormelde door verzoeker ingeroepen elementen rekening heeft gehouden. Zo wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

"[...] In de vragenlijst die u samen met de terugkeerbegeleider invulde, verklaarde u dat uw moedertaal Peul is; dat u Frans, Arabisch, Nederlands en Engels kan lezen, schrijven, spreken en/of lezen; dat uw originele Mauritaanse identiteitskaart in de [...] ligt; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland; dat u voor u in de gevangenis belandde, woonachtig was in de [...]; dat u noch in België, noch in Mauritanië getrouwd bent en in geen van deze landen een duurzame relatie heeft; dat u noch in België, noch in Mauritanië minderjarige kinderen heeft; dat uw broer ([K.A.], geboren op [...], Mauritaanse nationaliteit) woonachtig is in de [...]; dat uw vader ([K.I.Y.], geboren op [...]), uw stiefmoeder, uw twee halfzussen en twee halfbroers allen de Belgische nationaliteit hebben en

woonachtig zijn in Frankrijk, meer bepaald Parijs; dat uw moeder ([K.R.]) in Nouakchott (Mauritanië) woont; dat u in 2010 school volgde bij het IMS te Borgerhout; dat u van 2011 tot 2015 in het Stedelijk Leonardo Lyceum SPIA naar school ging; dat u van 2017 tot 2018 deeltijds onderwijs volgde bij Werkend Leren Antwerpen; dat u van 2015 tot 2017 verschillende interimopdrachten deed; dat u van 2018 tot 2019 werkte bij [D.L.] N.V.; dat u nooit in een ander land dan België gewerkt heeft; dat u nooit opgesloten en/of veroordeeld werd in een ander land dan België; dat u niet naar Mauritanië kan terugkeren omdat uw vader daar niet meer woont, omdat uw broer hier woont, omdat u hier uw hele leven opgebouwd heeft, omdat u hier vrienden en kennissen heeft, omdat enkel uw moeder in Mauritanië woont en u geen goede band met haar heeft.

Nadien werden nog volgende documenten voorgelegd: mail "[D.L.]" waaruit blijkt dat u mag proefdraaien bij hen zodra u toestemming heeft van het gerecht; Certificaat "Dakdekker leien en pannen" d.d. 11.06.2018; Deelcertificaat "Vorbereitung dakwerken" d.d. 20.03.2018; Deelcertificaat "Plaatsing pannen" d.d. 28.05.2018; Deelcertificaat "Dakgoten en hemelwaterafvoeren" d.d. 30.06.2018; Deelcertificaat "Plaatsing leien" d.d. 11.06.2018; kopie van het D-visum in uw paspoort; schrijven "Inburgering Antwerpen" d.d. 30.03.2010; "registratiefiche voltijds secundair onderwijs" d.d. 31.08.2010; "Certificat de scolarité destiné à la CNSS" d.d. 17.04.2010 afgegeven door de Mauritaanse autoriteiten; schrijven RVS "Beëindiging van een beroepsopleiding" (datumstempel ontbreekt); Inschrijvingsbewijs VDAB d.d. 29.08.2019; Competentierapport IBO; Loonstrookjes IBO contract (27-31 augustus, september, november); rapport schooljaar 2017-2018; huurcontract en addendum rekeningnummer; "Secundair onderwijs - oriënteringsattest A" d.d. 30.06.2012; eindbeslissing schooljaar 2012-2013: oriënteringsattest C d.d. 30.06.2013 en notulen delibererende klassenraad; overzicht afwezigheden schooljaar 2012-2013; rapport schooljaar 2012-2013; "Verklaring op erewoord over de anderstalige nieuwkomer" d.d. 31.03.2010; meerdere attesten van lesbewoning als regelmatige leerling, "Proces-Verbaal toelatingsklassenraad" d.d. 01.09.2011; afspraak voor het aanvragen van een identiteitskaart; schrijven ABW m.b.t. uw recht op een uitkering; factuur Ethias familiale verzekering d.d. 12.03.2020 en d.d. 11.03.2021; factuur Ethias brandverzekering d.d. 05.03.2020 en d.d. 10.03.2021; arbeidsovereenkomst voor studenten d.d. 02.09.2016; loonbriefjes interimjobs; "Overeenkomst voor een individuele beroepsopleiding" d.d. 24.08.2018; document "RVA - aanvraag werkloosheidscode voor IBO of instapstage (instapopleiding)".

+++

U verklaarde geen duurzame relatie of kinderen te hebben in België, noch elders.

Uw broer ([K.A.], geboren op [...] te Mauritanië, F-kaart geldig tot 22.02.2025) verblijft in België. Hij bezocht u reeds in de gevangenis en tot u in de gevangenis belandde, stonden jullie steeds officieel op hetzelfde adres ingeschreven. Ook het E.T. bracht u op hetzelfde adres deze broer door.

Er wordt opgemerkt dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen broers. Opdat een relatie tussen broers onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er, naast de afstammingsband, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Door het enkel stellen dat uw broer in België woont, toont u niet aan dat u wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het gegeven dat uw broer u bezoekt in de gevangenis, wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Uit de omstandigheid dat u over een (vaste feitelijke) verblijfplaats beschikt bij uw broer kan evenmin een band van afhankelijkheid tussen u en die broer worden afgeleid. Ook een mogelijke financiële afhankelijkheid volstaat niet om een bijzondere afhankelijkheid aan te tonen. Eventuele financiële ondersteuning kan door uw broer, ook als u in het buitenland verblijft, gegeven worden (bijvoorbeeld door middel van stortingen). Uw leeftijd, met name 27 jaar oud, laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. U toont een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten met uw broer, niet aan. Zijn aanwezigheid in België heeft u er niet van weerhouden zeer ernstige feiten te plegen. Een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot uw broer is dan ook niet aannemelijk gemaakt. Uw broer kan België vrijelijk in- en uitreizen en kan dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u in Mauritanië dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen.

Uw vader ([K.I.Y.], geboren in [...] te Mauritanië), uw stiefmoeder ([S.R.M.], geboren in Mauritanië op [...]), uw halfbroers ([K.A.] en [K.A.]) en uw halfzussen ([K.A.] en [K.F.]) hebben allen de Belgische nationaliteit en zijn reeds sinds december 2015 woonachtig in Frankrijk. Ook opdat uw relatie met één van hen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden. Er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat u wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM met één van deze door u vermelde familieleden. Het gegeven dat zij reeds sinds december 2015 verhuisden naar Frankrijk terwijl u in België bleef, bevestigt dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. Daarenboven is uw vader reeds in 1998 naar België gekomen terwijl u pas 11 jaar later volgde. Ook uw in Frankrijk verblijvende familieleden kunnen contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen Frankrijk immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij u indien nodig ook vanuit het buitenland steun bieden bij uw herintegratie in het land waar u zich zal vestigen.

+++

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Er moet vervolgens nagegaan worden of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

U kwam op 01.02.2010, 11,5 jaar geleden, aan in België, u was toen ruim 15 jaar oud. Sinds 23.01.2020 bent u van uw vrijheid beroofd. Net geen 10 jaar na uw aankomst in België pleegde u immers de bijzonder ernstige en gewelddadige feiten waarvoor u op 07.07.2021 definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 jaar. Inmiddels bent u 27 jaar oud. Het is inherent aan een verblijf dat een aanvang kent tijdens de minderjarigheid dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, terug zou keren naar uw herkomstland dan wel een derde land. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

Dat u inspanningen geleverd heeft om de Nederlandse taal te leren, is niet meer dan normaal aangezien u hier naar school ging en een leven wou uitbouwen en is op zich geen buitengewone omstandigheid.

Het gegeven dat u in België officieel gewerkt hebt en mogelijks terug aan de slag kan na uw vrijstelling, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde en is niet van dien aard dat het onderhavige maatregel kan milderden. Uw laatste officiële tewerkstelling eindigde trouwens reeds op 30.06.2018. Vanaf die datum tot het moment dat u aangehouden werd, was u niet meer officieel tewerkgesteld bij een Belgische werkgever. De vaardigheden die u tijdens de opleidingen die u volgde en tijdens uw tewerkstelling in België opgepikt hebt, zullen u wellicht ook in uw thuisland of daar waar u zich zal vestigen van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan onderhouden worden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken.

Het wordt niet betwist dat het opnieuw opbouwen van uw leven in Mauritanië aanpassingen zal vereisen, maar er liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels

zouden bestaan voor een terugkeer naar dit land. Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Mauritanië. U was net geen 16 jaar oud toen u in België aankwam waardoor verondersteld kan worden dat u toch een aantal jaren school liep in Mauritanië, vertrouwd bent met de cultuur en de taal spreekt. Dit laatste werd tevens bevestigd in uw hoorrecht. U kwam elf jaar na uw vader naar België, wat, gezien uw leeftijd toen uw vader Mauritanië verliet, betekent dat u gedurende die jaren door anderen opgevangen werd. U verklaarde dat enkel uw moeder in Mauritanië verblijft en dat u geen goede band met haar heeft. U blijft op dit punt evenwel in gebreke enig begin van bewijs voor te leggen of enige nadere, concrete toelichting te verstrekken. Het is niet onredelijk aan te nemen dat u er niet enkel uw moeder zou hebben maar dat er mogelijks ook nog grootouders, ooms, tantes, neven, nichten, familie vrienden, enzovoorts zouden zijn waarop een beroep zou kunnen gedaan worden om u op weg te helpen en eventueel tijdelijk op te vangen. Hoe dan ook zou u op uw leeftijd in staat moeten zijn om op eigen benen te staan zelfs al moest u geen beroep kunnen doen op familie en/of kennissen in Mauritanië.

De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

+++

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheid of de gezondheid van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.”

Uit wat voorafgaat, blijkt dat een concrete beoordeling en belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde en verzoekers persoonlijke en familiale belangen. Hierbij werden de verschillende door verzoeker aangebrachte gegevens in rekening gebracht. Er werd rekening gehouden met de duur van het verblijf van verzoeker in België, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in België en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Een lichtzinnige beoordeling kan aldus geenszins worden vastgesteld. Voormelde motieven wijzen er integendeel op dat verweerder oog heeft gehad voor de verschillende elementen die verzoekers situatie kenmerken. Verzoeker kan zich in dit verband ook niet beperken tot het louter herhalen van de aangebrachte elementen, maar dient met concrete argumenten aan te tonen dat verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelende of dat de bestreden beslissing disproportioneel ingrijpt in zijn persoonlijke en familiale belangen.

3.22. In zoverre verzoeker de motieven in de bestreden beslissing inzake zijn familiale belangen in België bekritiseert, wijst de Raad op wat volgt.

Verzoeker betoogt dat verweerder een “overmatig gewicht” toekent aan het feit dat de meeste van zijn familieleden niet meer in België verblijven en zo het belang van zijn relatie met zijn broer, die nog wel in België verblijft, uit het oog verliest. Deze kritiek kan evenwel niet worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat verzoekers familieband met zijn broer afzonderlijk werd besproken en beoordeeld. Hierbij werd er rekening mee gehouden dat hij voor zijn verblijf in de gevangenis samenwoonde met zijn broer en met het gegeven dat zijn broer hem bezoekt in de gevangenis. Verweerder wees erop dat verzoeker 27 jaar oud is en dat hij bijgevolg in staat moet worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en om in zijn levensonderhoud te voorzien. Eventuele financiële ondersteuning kan volgens verweerder door de broer ook worden gegeven indien verzoeker in het buitenland verblijft. Een morele afhankelijkheidsband werd niet aanvaard. Verweerder stelde dat deze familieband verzoeker er ook niet van heeft weerhouden feiten van openbare orde te plegen. Verweerder merkte op dat verzoekers broer vrijelijk België kan in- en uitreizen en dat de contacten kunnen worden onderhouden door middel van (korte) bezoeken van de broer aan verzoeker en de moderne communicatiemiddelen. Aldus kan verzoeker niet zonder meer stellen dat zijn gezins- of familiale banden met zijn broer minder concreet werden afgewogen dan de banden die hij heeft met zijn andere familieleden. Het loutere gegeven dat hij niet akkoord gaat met verweerders afweging kan geen afbreuk doen aan de beoordeling.

Verzoeker is verder van mening dat er wel sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met zijn broer. Hij wijst erop dat hij heeft samengewoond met zijn broer, dat zijn broer hem komt bezoeken in de gevangenis en dat zijn broer momenteel alleen instaat voor de kosten van het appartement. Verzoeker betoogt verder dat in het kader van zijn reclassering de kans bestaat dat hij een vaste verblijfplaats dient op te geven en dat hij dan opnieuw bij zijn broer zal gaan wonen, daar hij niet beschikt over de nodige middelen om onmiddellijk een eigen woning te huren.

Daargelaten de vraag of er al dan niet nog sprake is van een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen verzoeker en zijn broer, weerlegt verzoeker de motieven niet dat hij gelet op zijn leeftijd kan worden geacht ook een leven te kunnen leiden zonder dat hij in de onmiddellijke nabijheid van zijn broer verblijft, dat zijn broer hem vanuit België eventuele financiële steun kan geven en dat de contacten kunnen worden onderhouden via periodieke bezoeken en via de moderne communicatiemiddelen. Hij weerlegt de vaststelling ook niet dat niet blijkt dat de morele banden dermate hecht zijn dat zij redelijkerwijze niet zonder elkaars nabijheid zouden kunnen leven. In zoverre verzoeker verwijst naar de mogelijkheden op het vlak van reclassering, dient te Raad ook vast te stellen dat hij zich beroept op een hypothetische situatie, te meer nu zijn verblijfsrecht werd beëindigd. Dit betoog kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. In de gegeven omstandigheden kan niet blijken dat verzoekers familiale belangen in België op onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke wijze zijn beoordeeld of dat de bestreden beslissing hierop disproportioneel ingrijpt.

3.23. Inzake het privéleven in België, dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist, is verzoeker verder van mening dat verweerder zeer lichtzinnig oordeelt over zijn sociale en culturele integratie en geeft hij aan van mening te zijn dat zijn integratie in België '*dermate*' is dat het disproportioneel is om te stellen dat hij zijn opgedane kennis en ervaringen dan maar moet aanwenden in het land van herkomst. Er werd evenwel reeds vastgesteld dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk een concrete belangenafweging inzake verzoekers privéleven blijkt die de door hem in het kader van het horen aangebrachte gegevens in rekening brengt. Verweerder concludeert dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de privébelangen die verzoeker kan doen gelden. Verzoeker toont niet aan dat de beoordeling niet voldoende grondig is gebeurd of dat enig concreet element onterecht niet in rekening is gebracht. Hij geeft verder aan dat hij het niet eens is met de gedane belangenafweging, maar hiermee toont hij nog niet met voldoende concrete argumenten aan dat deze als kennelijk onredelijk of disproportioneel is te beschouwen.

3.24. Verzoeker bekritiseert verder de beoordeling inzake de banden met het land van herkomst en betwist dat van hem in redelijkheid kan worden verwacht dat hij opnieuw een leven opbouwt in dit land.

In de mate dat hij voorhoudt dat verweerder op basis van stereotiepe en algemene motieven en veronderstellingen besluit dat niet zonder meer kan worden aangenomen dat hij geen andere banden meer heeft met zijn land van herkomst dan de nationaliteit, kan hij niet worden bijgetreden. Verweerder steunt zich voor zijn beoordeling op dit punt net op concrete en pertinente gegevens zoals deze blijken uit het individuele dossier van verzoeker. Zo wijst verweerder erop dat verzoeker tot zijn vijftien jaar in het land van herkomst heeft verbleven, zodat kan worden aangenomen dat hij er enkele jaren school heeft gelopen en hij er vertrouwd is met de taal en cultuur. Hij stelt dat dit ook werd bevestigd tijdens het horen. Hij stelt verder vast dat verzoeker pas elf jaar na zijn vader naar België is gekomen en dat dit betekent dat hij er gedurende al die jaren door anderen werd opgevangen. Verweerder stelde vast dat verzoekers moeder nog in Mauritanië verblijft en dat verzoeker weliswaar verklaarde dat hij geen goede band met haar heeft, maar hij naliet in dit verband een begin van bewijs voor te leggen of enige nadere, concrete toelichting te verstrekken. Verweerder achtte het niet onredelijk aan te nemen dat verzoeker er niet enkel zijn moeder heeft, maar dat er mogelijk ook nog grootouders, ooms, tantes, neven, nichten, familievrienden, ... zouden zijn op wie een beroep zou kunnen worden gedaan om hem op weg te helpen en eventueel tijdelijk op te vangen. Hoe dan ook achtte verweerder verzoeker gelet op zijn leeftijd ook in staat om op eigen benen te staan, ook als hij geen beroep meer zou kunnen doen op familie en/of kennissen in het land van herkomst. Verweerder ontkende niet dat het opnieuw opbouwen van een leven in Mauritanië voor verzoeker aanpassingen zal vereisen, maar hij zag geen onoverkomelijke of bijzondere obstakels voor de terugkeer naar dit land.

Verzoeker verduidelijkt ook niet waarom bij deze beoordeling niet de nodige objectiviteit in acht zou zijn genomen. Hij houdt ook onterecht voor als zou verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing niet in rekening hebben gebracht dat hij reeds op jonge leeftijd naar België is gekomen en hij hier sindsdien heeft verbleven. Eveneens mist zijn betoog feitelijke grondslag waar hij voorhoudt dat verweerder het gegeven dat zijn vader, stiefmoeder, halfzussen en halfbroers niet langer in het land van herkomst wonen naast zich neerlegt. In de bestreden beslissing wordt net uitdrukkelijk vermeld dat deze familieleden sinds december 2015 in Frankrijk verblijven.

Verzoeker betwist verder de beoordeling dat hij nog vertrouwd is met de taal en cultuur in het land van herkomst. In het licht van de gedane vaststellingen dat verzoeker tot zijn vijftien jaar in het land van herkomst heeft verbleven en dat bijgevolg ook kan worden aangenomen dat hij er enkele jaren school heeft gelopen, acht de Raad het evenwel nog niet kennelijk onredelijk om aan te nemen dat verzoeker

tot op zekere hoogte inderdaad nog vertrouwd is met de taal en cultuur van het land van herkomst. Verzoeker betwist zo ook niet dat hij in het kader van het horen aangaf dat zijn moedertaal het Peul is.

Het gegeven dat verzoeker op vijftienjarige leeftijd naar België is gekomen en hier de voorbije elf of twaalf jaar een leven heeft opgebouwd betekent ook nog niet noodzakelijkerwijze dat de banden met het land van herkomst zijn verbroken, te meer indien er nog dichte familieleden blijken te wonen, in het geval van verzoeker in elk geval zijn moeder.

Verzoeker betoogt vervolgens dat verweerder van hem geen negatief, en dus onmogelijk te leveren, bewijs kan verwachten door te vereisen dat hij aantoonst dat hij geen contact of banden meer heeft met familie of kennissen in het land van herkomst. Evenwel stelde verweerder in dit verband vast dat verzoeker pas elf jaar na zijn vader naar België kwam, zodat hij er jarenlang door anderen werd opgevangen. Hij stelde verder vast dat verzoeker zich beperkte tot een loutere verklaring dat hij enkel nog zijn moeder heeft in Mauritanië en hij geen goede band heeft met haar, maar hij op dit punt in gebreke bleef enig begin van bewijs voor te leggen *of* enige nadere, concrete toelichting te verstrekken. Aldus wordt geenszins een negatief of onmogelijk te leveren bewijs gevraagd. Er mag van verzoeker in de gegeven omstandigheden wel degelijk wordt verwacht dat hij zich niet beperkt tot een zeer algemene ontkenning dat er nog (goede) banden zijn met zijn moeder of dat hij er nog andere familieleden of kennissen heeft, maar dat hij op dit punt minstens meer concrete verklaringen moet aanbrengen om zijn standpunt te ondersteunen. Ook thans blijft hij op dit punt trouwens in gebreke. Voor zover zou moeten worden aangenomen dat de banden met zijn moeder zijn verwaterd, ligt verzoeker ook op geen enkele wijze toe waarom hij de banden met zijn moeder niet opnieuw zou kunnen aanhalen of waarom hij zich niet langer tot haar zou kunnen wenden voor ondersteuning bij zijn herintegratie in het land van herkomst.

Het gegeven dat verweerder oordeelt dat verzoeker niet kan overtuigen met zijn verklaring dat hij enkel nog zijn moeder, en geen andere familieleden, heeft in het land van herkomst, betekent verder ook nog niet dat verweerder heeft geoordeeld tegen de stukken van het dossier in. In alle geval is deze kritiek bovendien niet gericht tegen een determinerend motief inzake de belangenafweging, die immers eerder steunt op de motieven dat verzoekers moeder nog in het land van herkomst verblijft, dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat hij met haar geen goede band meer heeft en dat *“hoe dan ook”* verzoeker gelet op zijn leeftijd in staat moet worden geacht om op eigen benen te staan in zijn land van herkomst. Een voldoende belang is dus ook geenszins voorhanden.

Inzake het motief dat hij hoe dan ook, gelet op zijn leeftijd, in staat moet worden geacht om op eigen benen te staan in het land van herkomst, ook zonder de ondersteuning van familieleden of kennissen ter plaatse, toont verzoeker met zijn kritiek het tegendeel ook niet aan. Hij betwist de motieven in de bestreden beslissing verder niet dat zijn familieleden in Europa hem hierbij vanop afstand kunnen ondersteunen.

Verzoeker kan niet overtuigen dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijk wijze heeft geoordeeld dat er wel degelijk nog ruimere banden zijn met het land van herkomst dan de nationaliteit en dat geen onoverkomelijke of bijzondere obstakels blijken voor verzoeker om opnieuw een leven op te bouwen in dit land, ondanks de opgebouwde banden in België.

3.25. In het licht van wat voorafgaat, oordeelt de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verweerder zich onterecht op het standpunt heeft gesteld dat verzoekers privéleven in België niet opweegt tegen de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde.

3.26. De Raad besluit dan ook dat verweerder, in het kader van het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven, de familiale en persoonlijke belangen van verzoeker heeft afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat bij het handhaven van de openbare orde. Hij heeft daarbij op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in overweging genomen. Hij heeft deze feiten en omstandigheden vervolgens kenbaar afgewogen tegen de vaststelling dat er ernstige en actuele redenen van openbare orde aanwezig zijn die voortvloeien uit het persoonlijke gedrag van verzoeker. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit onderzoek niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft plaatsgevonden of verweerder hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of nog dat er sprake is van een disproportionele belangenafweging. De Raad oordeelt dan ook dat verweerder zich in de bestreden beslissing niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.27. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel wordt, in het verlengde van wat voorafgaat, evenmin aangetoond.

3.28. De middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS